

“Οφείλουμε να γίνουμε Χριστοί”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Διαβάστε το Θείο Κήρυγμα της Κυριακής του Παραλύτου από την Ιερή Μητρόπολη Χίου όπου αναφέρεται χαρακτηριστικά ” Αυτό ακριβώς πρέπει να κάνουμε κι εμείς σήμερα, εμείς που θέλουμε να λεγόμαστε χριστιανοί και αγωνιζόμαστε να μιμηθούμε τον Χριστό. Οφείλουμε να γίνουμε Χριστοί, πρέπει να μορφοποιηθεί ο Χριστός μέσα μας και να γίνουμε κατ’ αυτόν τον τρόπο πραγματικοί άνθρωποι”.

Δείτε αναλυτικά:

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δῆποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς

κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· Ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Δὲν ὑπάρχει χειρότερη κατάσταση γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆ μοναξιά. Χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι νὰ σὲ περιτριγυρίζουν στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ γραφεῖα καὶ στὶς ὑπηρεσίες, ἀκόμη καὶ στὸ ἴδιο σου τὸ σπίτι, καὶ ὅμως νὰ νιώθεις μόνος, κατάμονος. Αὐτὸ εἶναι ὄντως ἡ κόλαση ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ νὰ αἰσθάνεσαι τὴν παγωνιὰ τῆς μοναξιάς νὰ σὲ κυριεύει καὶ νὰ σὲ πνίγει. Ἀκόμη χειρότερα δὲ ὅταν συμβαίνει νὰ εἶσαι ἄρρωστος, ἀδύναμος, καταβεβλημένος καὶ νὰ ἔχεις ἀνάγκη βοήθειας, παρηγορίας καὶ συμπαράστασης.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν φοβερὴ καὶ ἀνυπόφορη κατάσταση τὴν ἐβίωνε καθημερινὰ ἐπὶ τριανταοκτὼ χρόνια ὁ παράλυτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, στὴν προβατικὴ κολυμβήθρα τῶν Ἱεροσολύμων, στὴ Βηθεσδά. Ἐκεῖ συνέρρεε ἓνα πλῆθος ἀσθενῶν καὶ ἀναπήρων, οἱ ὅποιοι ἀνέμεναν τὴν θαυμαστὴ ἀναταραχὴ τοῦ νεροῦ τῆς δεξαμενῆς ἀπὸ ἓναν ἄγγελο. Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ πρόφταινε νὰ μπεῖ μέσα στὸ νερὸ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ συμβάν, γινόταν ὑγιῆς, ὁποιοδήποτε νόσημα κι ἂν εἶχε. Φανταζόμαστε πόσος κόσμος ἦταν μαζεμένος στὸν περίβολο τῆς κολυμβήθρας, πόσοι ἄρρωστοι καὶ ἀνάπηροι μαζὶ μὲ τοὺς συνοδοὺς τους περιμένοντας τὸ θαῦμα. Ὑπάρχει, λοιπὸν, ἐκεῖ παράμερα ἓνας κατάκοιτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει κανέναν νὰ τὸν μεταφέρει στὸ νερό, γιὰ νὰ γιατρευτεῖ. Περνώντας τότε ὁ Χριστὸς καὶ βλέποντάς τον σὲ αὐτὴν τὴν κατάσταση καταλαβαίνει ὅτι ἔχει πάρα πολὺ καιρὸ ἀσθενῆς καὶ τὸν ρωτάει: «Θέλεις νὰ γίνεις ὑγιῆς;» Ἡ ἀπάντηση τοῦ παραλύτου ἀκούγεται ἀπίστευτα τραγικὴ: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν!» Δὲν ἔχω ἄνθρωπο δικό μου, ποὺ νὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ μένα, ποὺ νὰ μὲ συντρέξει καὶ νὰ μὲ βοηθήσει νὰ γιατρευτῶ. Δὲν ἔχω κανέναν σ’

αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ μὲ λυπηθεῖ, νὰ μὲ πονέσει, νὰ ἔρθῃ δίπλα μου καὶ νὰ μὲ σηκώσει, νὰ μὲ ρίξει μέσα στὰ νερὰ τῆς δεξαμενῆς, ἔτσι ὥστε νὰ ξαναβρῶ τὴν χαμένη μου ὑγεία. Δὲν ἔχω ἄνθρωπο, δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ποὺ τόσα χρόνια ἔρχονται ἐδῶ, γιὰ νὰ μοῦ ρίξει ἓνα σπλαχνικὸ βλέμμα καὶ νὰ κάνει κάτι γιὰ ἐμένα, γιὰ νὰ σωθῶ. Εἶμαι ἐντελῶς μόνος μου, σὰν περιφρονημένο σκυλί, παραπεταμένος στὴν ἄκρη, ἀνήμερος νὰ κινηθῶ. Τριανταοκτὼ χρόνια ἔχουν περάσει καὶ ὅλοι μὲ προσπερνοῦν, σὰ νὰ μὴν ὑπάρχω. Εἶμαι ἓνα τίποτα, ἓνα σκουπίδι, εἶμαι ὁ κανένας, ὁ ἀνύπαρκτος! Πόσο βουβὸ κλάμα, πόσα στεγνωμένα δάκρυα, πόσα βάσανα δὲν κρύβει αὐτὸ τὸ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω!».

Ἀφοῦ, λοιπὸν, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ τὸν παράλυτο, ἔρχεται ὁ Θεάνθρωπος, γιὰ νὰ ἀναστήσει τὸν ἄταφο νεκρό. Ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς διακρίνει τὸ ἀνείπωτο δράμα τοῦ ταλαίπωρου αὐτοῦ ἀνθρώπου, βλέπει τὴν ἀνημπόρια του, κυρίως ὅμως βλέπει τὴ μοναξιά του καὶ γίνεται ὁ Ἄνθρωπος γιὰ τὸν παράλυτο, γίνεται ὁ δικός του, ὁ φίλος του, ὁ σύντροφός του, ὁ βοηθός του, γίνεται τέλος, ὁ ἰατρὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός του: «Ἐγείρε», τοῦ λέγει, «ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει!» Ἀνέκφραστη ὄντως εἶναι ἡ φιλάνθρωπία τοῦ Κυρίου μας, ὅπως καὶ ἡ ταπείνωσή Του. Οὔτε συστήθηκε στὸν παράλυτο, οὔτε ἀνέφερε τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ πρόσωπό Του, ἦρθε σὰν ἀνώνυμος εὐεργέτης, χάρισε τὴν θαυμαστὴ θεραπεία, ἀνεστήλωσε τὶς διαλυμένες ἀρθρώσεις καὶ τὰ χαλασμένα νεῦρα τοῦ παραλύτου, τὸν ἐπανάφερε στὴ φυσιολογικὴ κατάσταση τῆς σωματικῆς δύναμης καὶ τῆς ὁμαλῆς ἀλληλεπίδρασης μὲ τοὺς ὑγιεῖς ἀνθρώπους καὶ διακριτικὰ ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ πλῆθος. Ὁ Θεάνθρωπος ἔκανε τὸ θαῦμα καὶ χάθηκε. Ρωτοῦσαν ἀργότερα οἱ Ἰουδαῖοι τὸν θεραπευμένο ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκανε ὑγιῆ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἤξερε νὰ ἀπαντήσῃ! Ὁ Χριστός μας, γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ, φανερώνει ὅτι εἶναι ἡ «πνοὴ αὐρας λεπτῆς», ἓνα ἐλαφρότατο, ἀπαλὸ ἀεράκι, ποὺ δροσίζει τὴν κάψα τοῦ πονεμένου, αὐτὸς ποὺ ἀγαθοεργεῖ καὶ κρύβεται, εἶναι ὁ πρᾶος καὶ ταπεινὸς στὴν καρδιά, εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔρχεται «μετὰ παρατηρήσεως». Εἶναι ὁ Ἄπειρος Θεὸς ποὺ γίνεται ὑπηρέτης τοῦ παραλύτου καὶ ταπεινώνει τὸν ἑαυτό Του σὲ ἀδιανόητο γιὰ τὸν ἄνθρωπο βαθμό. Εἶναι ὁ Θεάνθρωπος ποὺ εἶναι ὁ ὄντως Ἄνθρωπος, εἶναι Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἄφησε τὴν ζωὴ Του ὑπογραμμό, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε στὰ ἴχνη Του, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς σήμερα, ἐμεῖς ποὺ θέλουμε νὰ λεγόμαστε χριστιανοὶ καὶ ἀγωνιζόμαστε νὰ μιμηθοῦμε τὸν Χριστό. Ὁφείλουμε νὰ γίνουμε Χριστοί, πρέπει νὰ μορφοποιηθεῖ ὁ Χριστὸς μέσα μας καὶ νὰ γίνουμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο πραγματικοὶ ἄνθρωποι, συνάνθρωποι γιὰ αὐτοὺς ποὺ κραυγάζουν καθημερινά: «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω!» Νὰ γίνουμε «πλησίον», κοντινοὶ ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ἀναγκεμένους, τοὺς παραρριγμένους, τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀπόκληρους

τῆς ἀπάνθρωπης κοινωνίας μας. Σὲ κάθε ἀπεγνωσμένο κάλεσμα γιὰ βοήθεια νὰ τρέχουμε πρόθυμα, νὰ δίνουμε τὴν ὕλική καὶ πνευματικὴ ἐλεημοσύνη, νὰ γιατρεύουμε μὲ ἓνα ἀγαπητικὸ χὰδι τὴν κατώδυνη καρδιὰ τοῦ συνανθρώπου μας ποὺ ὑποφέρει. Νὰ γκρεμίζουμε τὰ τεῖχη τῆς ἀπομόνωσης, νὰ βγαίνουμε ἔξω ἀπὸ τὸ κέλυφος τῆς ἐγωιστικῆς μας αὐτάρκειας, νὰ τολμᾶμε νὰ πλησιάζουμε καὶ νὰ βλέπουμε στὰ μάτια τὸν πάσχοντα ἀδελφό μας, νὰ ἐκπέμπουμε χαρά, καλοσύνη, ἐνθάρρυνση γιὰ τὸν φοβισμένο καὶ πεφορτισμένο γείτονά μας. Τέλος, νὰ γίνουμε ἄρχοντες τῆς ἀγάπης, ὅπως ἄρχοντας ἦταν καὶ ὁ Χριστὸς μας, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, «ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως», γιὰ νὰ ἔρθῃ ἡ λιακάδα τοῦ Παραδείσου τῆς θεϊκῆς κοινωνίας στὴ γῆ, γιὰ νὰ διαλυθεῖ τὸ σκοτάδι τῆς κόλασης τῆς μοναξιᾶς, γιὰ νὰ λιγοστεύουν ὅλο καὶ περισσότερο, μέχρι νὰ ἐκλείψουν ἐντελῶς, αὐτὰ τὰ σπαρακτικὰ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ποὺ ἀκούγονται παντοῦ ὁλόγυρά μας. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν «παροξυσμὸν ἀγάπης» θὰ ἔλθῃ καὶ ἐπὶ γῆς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν!